

Modlitba.

Jestliže vůbec má být hovořeno o modlitbě, tak je samozřejmé, že tato slova se týkají jen těch, kteří se modlitbou zabývají. Kdo v sobě necítí touhu po modlitbě, může od ní klidně upustit, protože jeho slova či myšlenky se přece musí rozplynout v nic. Jestliže modlitba není důkladně procítěna, tak nemá žádnou hodnotu, a proto také žádný účinek. Okamžik vzednutí citu vděčnosti ve velké radosti, tak jako cit nejhlubší bolesti v utrpení, dává nejlepší základ k modlitbě, která může očekávat účinek. V takovýchto okamžicích je člověk proniknut určitým citem, které v něm přehluší všechno ostatní. Tímto je možné, aby se hlavnímu přání modlitby, ať již díky či prosbě, dostalo nezkalené síly.

Lidé dělají si vůbec často falešný obraz o průběhu a vzniku modlitby a jejím dalším vývoji. Ne každá modlitba proniká k nejvyššímu Řediteli světů. Naopak, je to velmi řídká výjimka, že je modlitba schopná skutečně proniknout až ke stupňům trůnu. Také při tom hraje největší roli přitažlivá síla stejného druhu jakožto základní zákon.

Vážně míněná, hluboce procítěná modlitba přichází sama přitahující a stejným druhem přitahována do spojení se shromaždištěm sil téhož druhu, kterým je hlavní obsah modlitby proniknut. Shromaždiště sil mohou být rovněž nazvána oddíly sfér nebo i jinak, je to vždy v podstatě totéž. Vzájemné působení přináší pak to, co bylo hlavním přáním modlitby. Buď klid, sílu, zotavení, plány vzešlé nečekaně v nitru, řešení obtížných otázek nebo jiných věcí. Vždy při tom vznikne něco dobrého, ať již také

jen posílení vlastního klidu a soustředění, které pak opět vedou k východisku a k záchraně.

Je také možné, že tyto vyslané modlitby, ve své síle prohloubené vzájemným působením stejnorodých sběren sil, najdou jemnohmotnou cestu k lidem, kteří tímto povzbuzení přinesou nějakým způsobem pomoc a tím splnění modlitby. Všechny tyto případy jsou při sledování jemnohmotného života lehce srozumitelné. Také zde opět spočívá spravedlnost v tom, že rozhodující zůstává při modlitbě vždy niterné uzpůsobení modlícího se, které určuje podle jeho hloubky sílu, tedy životaschopnost a účinnost modlitby.

Ve velikém jemnohmotném dění vesmíru nachází každý druh citů svůj určitý stejný druh, protože by jinými nejen že nemohl být přitážen, nýbrž by byl dokonce i odpuzován. Jen když přichází stejný druh, následuje spojení a tím posílení. Modlitba, která v sobě skrývá různé city, jež velkým prohloubením modlícího se i přes svou rozmanitost nesou v sobě ještě určitou sílu, bude tedy rozličně přitahovat a rozličně zpětně ve vzájemném působení přinášet. Zda v tom pak může spočívat splnění, zcela závisí od druhu jednotlivých částí, které mohou navzájem podporovat nebo brzdit své účinky. V každém případě však je snazší při modlitbě vysílat jako cit jen **jednu** myšlenku, aby nemohl vzniknout žádný zmatek.

Tak Kristus vůbec neměl v úmyslu, že by se „Otčenáš“ měl modlit uceleně, nýbrž dal tím jen zkráceně všechno **to**, co si člověk při vážném chtění v první řadě může vyprosít s jistotou ve splnění.

V těchto prosbách jsou obsaženy základy pro **všechno**, co je

člověku zapotřebí k jeho tělesnému zdraví a duchovnímu vzestupu. Poskytují však ještě více! Prosby naznačují současně **pokyny** pro snahu, které má člověk ve svém pozemském životě následovat. Sestavení proseb je samo o sobě mistrovským dílem. „Otčenáš“ sám může být hledajícímu člověku **vším**, pokud se do něj správně pohrouží a správně ho pochopí. Nepotřeboval by dokonce nic více než „Otčenáš“. Ten ukazuje mu celé evangelium ve zhuštěné formě. Je to klíč ke světlým výšinám pro toho, kdo jej správně umí prožít. Může být pro kohokoliv **oporou** a **světlem** pro postup vpřed i vzhůru! Tak nesmírně mnoho nese v sobě ¹⁾.

Již toto bohatství ukazuje vlastní účel „Otčenáše“. **Ježíš** dal lidstvu v „Otčenáši“ **klíč k Říši Boží! Jádro svého poselství**. Nemínil tím však, že by měl být tímto způsobem odříkáván.

Člověk potřebuje jen dávat na to pozor, když se modlí, a sám ze sebe pozná, kolik mu to přineslo odchylek a jak to zeslabilo hloubku jeho citů, když sledoval pořadí jednotlivých proseb, a to i tehdy, když jsou mu ještě tak známé.

Není mu možné, což je však zároveň pro správnou modlitbu nutné, aby vroucně přecházel po řadě od jedné prosby k druhé! Ježíš však učinil svým druhem lidstvu všechno lehké. Správný výraz je „dětsky lehké“. Poukazoval obzvláště na to slovy: „Buďte jako děti!“ Tedy tak prostě myslící, tak málo obtížní hledající. On by nikdy od lidstva neočekával něco tak nemožného, jako žádat skutečně prohloubené modlení se Otčenáše. To musí také lidstvu přinést přesvědčení, že Ježíš tím chtěl něco jiného, něco většího. Dal klíč k Říši Boží, nikoliv prostou modlitbu!

Mnohostrannost modlitby je vždy oslabující. Dítě také nepřijde k otci současně se sedmi prosbami, nýbrž vždy jen s tím,

co jeho srdce nejhůře tísní, ať je to již bolest nebo přání.

Tak má se také obracet člověk prosící v nouzi ke svému Bohu, s tím, co ho tísní. A ve většině případů je to přece vždy jen **jedna** zvláštní záležitost, nikoliv mnohé společně. O něco, co ho právě netísní, také nemá prosit. Protože taková prosba v jeho nitru nemůže být dostatečně živě spoluprocítěna, stává se prázdnou formou a přirozeně oslabí jinou, snad skutečně nutnou prosbu.

Proto má prosit vždy jen o to, co je skutečně nutné! Jen žádné prázdné formy, které musí rozptylovat a postupně vychovávají pokrytectví!

Modlitba vyžaduje nejhlubší vážnost. Modleme se v klidu a čistotě, aby se klidem zvýšila síla citů a čistotou dostala světlou lehkost, která je schopná modlitbu nést vzhůru až do výšin Světla a čistoty. Pak také nadejde to splnění, které prosícímu nejvíce prospívá a skutečně mu přináší pokrok v celém jeho bytí!

Síla modlitby **není** schopna ji vymrštít nebo vytlačit vzhůru, nýbrž **jen čistota** v její odpovídající lehkosti. Avšak čistoty v modlitbě může dosáhnout každý člověk, i když také ne ve všech svých modlitbách, jakmile v něm ožije touha k prosbě. K tomu však není nutné, aby již stál celým svým životem v čistém. To mu nemůže bránit, aby se alespoň občas tu a tam po několik vteřin v čistotě svého citu někdy v modlitbě pozdvihl.

K síle modlitby však nepomáhá jen klid v ústraní a tím umožněné prohloubené soustředění, nýbrž i každé silné vzrušení mysli, jako je strach, starost nebo radost.

Tím není řečeno, že splnění modlitby vždy bezpodmínečně odpovídá **pozemsky** zamýšleným představám a přáním a stojí s nimi v souladu. Splnění zasahuje láskyplně daleko nad to a vede k dobru **celek**, ne pozemský okamžik! Často tudíž musí být zdánlivé nesplnění poznáno později jako jedině správné a nejlepší splnění a člověk je šťastný, že to nešlo podle jeho okamžitého přání.

Nyní přímluva! Posluchači se často ptají, jak může vzájemné působení při přímluvě, tedy prosbě někoho jiného, najít cestu k člověku, který se sám nemodlí, když zpětný účinek po připravené cestě musí proudit zpět na samotného prosícího.

Také při tom není žádné odchytky od pevně stojících zákonů. Přímluvce myslí během své modlitby tak intenzivně na toho, za kterého prosí, že jeho přání je tímto v druhé osobě nejprve **zakotveno** nebo pevně zachyceno a pak odtud ubírá se svou cestou vzhůru, tudíž může se také vrátit k osobě, pro kterou se silné přání prosícího stalo stejně živým a krouží kolem něj. Při tom se však bezpodmínečně předpokládá, že půda v osobě, pro kterou je prosba určená, je také schopná přijetí a stejným druhem je způsobilá k zakotvení a nestaví mu snad nějaké překážky.

Není-li půda schopná přijetí, je-li tedy bezcenná, tak spočívá ve sklouznutí přímluvy opět jen podivuhodná spravedlnost Božích zákonů, které nemohou dopustit, aby na zcela neúrodnou půdu přišla pomoc skrze někoho jiného. Tímto odražením nebo sklouznutím chtěného zakotvení přímluvy z této prosby příslušné osoby, která je svým vnitřním stavem bezcenná, nastává nemožnost přiblížení pomoci. V tomto samočinném a samozřejmém působení spočívá opět něco tak dokonalého, že člověk stojí v úžase před nezkráceným a spravedlivým a s tím spojeným rozdělením ovoce veškerého vlastního chtění!

Kdyby to neprobíhalo tak neúprosně, tak by soukolí stvoření vykazovalo mezeru, která by připustila možnost nespravedlnosti vůči takovýmto bezcenným lidem, kteří nemohou mít žádných přímluvců, neboť přímluvce může povstat také opět jen vzájemným působením předem věnovaného přátelství nebo podobně.

Přímluvy od lidí, kteří to činí bez vnitřního a nezbytného tlaku opravdových citů, nemají žádnou hodnotu ani účinek. Jsou to jen prázdné plevy.

Existuje ještě jeden druh účinku pravých přímluv. Jsou ukazovateli cesty! Modlitba vystupuje přímo vzhůru a ukazuje na toho, kdo potřebuje pomoc. Je-li vyslán na pomoc po této ukázané cestě duchovní posel, tak je možnost pomoci podrobena týmž zákonům hodnoty nebo bezcennosti, tedy schopnosti přijetí nebo odpuzení. Je-li obrácen pomoci potřebný vnitřně k temnu, tak nemůže posel ochotný k pomoci dosáhnout žádného spojení, nemůže zapůsobit a musí s nepořízenou opět nazpátek. Přímluva nemohla být tedy splněna, protože to zákony ve své živoucnosti nepřipustily. Je-li však k tomu poskytnuta půda, tak má ryzí přímluva nesmírnou hodnotu! Buď přináší pomoc, i když pomoci potřebný z toho nic neví, nebo se spojuje s přáním nebo modlitbou pomoci potřebného a dává mu tím velkou posilu.

1)

Přednáška: [28. Otčenáš.](#)